

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **K. D.**

oskarżonego o czyn z art. 212 § 1 i 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2024 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w T.,

zawartego w postanowieniu z dnia 10 maja 2024 r., sygn. akt II K 487/24,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T., postanowieniem z dnia 10 maja 2024 r., sygn. akt II K 487/24, wystąpił o przekazanie sprawy K. G., oskarżonego o czyn z art. 212 § 1 i 2 k.k. i in., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, podnosząc, że oskarżony jest długoletnim sędzią Sądu Rejonowego w T., kilkuletnim prezesem, a wcześniej wiceprezesem tegoż Sądu. Zdaniem wnioskującego Sądu, okoliczność ta mogłaby stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób bezstronny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w T. zasługuje na uwzględnienie.

Tytułem wstępu należy podkreślić, że stosowanie przepisu art. 37 k.p.k. ma wyjątkowy charakter z uwagi na możliwość odstąpienia od właściwości miejscowej sądu. Przekazanie sprawy powinno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zagrażać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, dobru wymiaru sprawiedliwości. Za takie okoliczności można uznać tego rodzaju sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie, nawet mylne, o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (zob. postanowienie SN z dnia 15 maja 2023 r., III KO 41/23; postanowienie SN z dnia 18 lutego 2021 r., IV KO 4/21, postanowienie SN z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, postanowienie SN z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08).

Nie ulega wątpliwości, że okoliczności wskazywane przez Sąd Rejonowy związane z wykonywanej przez oskarżonego pracy sędziego i prezesa w tym Sądzie, z czego wynikają jego kontakty z orzekającymi tam sędziami, mogą w odbiorze społecznym uzasadniać obawę co do możliwości bezstronnego rozpoznania sprawy. Zgodzić należy się z tezą, że jeżeli stroną procesu jest sędzia, pracownik sądu lub inna osoba, która ma ciągły bliski zawodowy, a także osobisty kontakt z sędziami - ten sąd nie powinien orzekać w sprawie (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2020 r., V KO 45/20).

Należy podzielić argumentację zawartą w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego, że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k., zasadnym jest przekazanie przedmiotowej sprawy innemu sądowi równorzędnemu. Pozostawienie tej sprawy do rozpoznania w sądzie właściwym, nie sprzyjałoby realizacji istotnego ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości celu, jakim jest potrzeba ukształtowania, w świadomości stron, jak i opinii publicznej, przekonania o bezstronności sądu rozpoznającego sprawę w zakresie czynu, do którego doszło w związku z pełnieniem przez oskarżonego obowiązków służbowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, albowiem okoliczności tej sprawy, w sytuacji, gdyby rozpoznawał ją sąd właściwy, mogłyby w odczuciu społecznym wywołać wątpliwości co do obiektywności i rzetelności prowadzonego postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 15 listopada 2023 r., V KO 102/23).

Uwzględniając wskazane okoliczności uznano, że zaistniała podstawa określona w art. 37 k.p.k. do przekazania przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu w Płocku, położonemu w odległości stosunkowo bliskiej od sądu miejscowo właściwego, ale jednocześnie mieszczącego się w innej apelacji.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

(r.g.)